

der ikke nogen Anledning til, da der overhovedet — sagde Ministeriet — ikke var nogen Sag, fordi Sagen den Gang var sluttet, idet Herredsfogeden intet gjorde. Saa blev Sagen jo efter Ministeriets eget Paalæg atter optagen, men dog fandt man ikke Anledning til at gøre noget. Dette Svar var altsaa nærmest en Udflugt. Det forekommer mig imidlertid, at det er en højst mærkværdig Stilling, den højtærede Minister indtager, naar han siger, at man ikke under Sagens Gang kan bruge Suspension; ved Sagens Slutning er der jo nemlig ikke Tale om Suspension længere, saa bruger man Afsked eller intet. Naar den højtærede Minister trøstede sig med, at en saadan Sag dog kun kunde vare et Par Maaneder, kender han ikke Retsplejen i Danmark, ellers vilde han vide, at navnlig naar den ene Part har Interesse af at trække Sagen ud, kan den trækkes ud i lige saa mange Aar, som han synes at mene, det kan vare Maaneder. Med Hensyn til de Oplysninger, der allerede foreligge, vilde den højtærede Minister ikke udtale sig, men gjorde det alligevel, idet han sagde, at der maatte mere til, for at komme til Suspension. Denne Udtalelse undrede mig noget. Jeg skal ikke komme ind paa, hvorfor, men det vil i sin Tid vise sig, hvad der i Øjeblikket foreligger. Det er noget, der tilhører Offentligheden, ikke blot i sin Tid, men ogsaa nu. Hvad der vidnes for en Ret, kan offentliggøres. Enhver kan faa en Udskrift af Vidneforklaringerne ved paagældende Retter. Jeg er f. Eks. berettiget til, naar jeg vil, at forelægge den her. Havde jeg den i Øjeblikket, vilde jeg straks lægge den paa Tingets Bord, og saa vilde de Herrer selv kunne danne sig et Skøn over, hvorvidt den højtærede Minister har Ret i, at hvad der nu foreligger, ikke skulde være tilstrækkeligt til at gribe ind fra Myndighedernes Side, med dette foreløbige Retsmiddel. Dette er selvfølgelig kun den rent foreløbige Afgørelse, jeg har paakaldt.

Borgbjerg: Det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro) rettede et meget skarpt Angreb ikke blot paa visse Præster, men ogsaa paa visse Dommere, og beskyldte Herredsfogeden derovre for Partiskhed og for uden Grund og uberettiget at have afsluttet denne Sag. Et lignende Angreb rettede han mod en kjøbenhavnsk Kriminalretsassessor; med andre Ord, han afslørede en kolossal Korruption i det bestaaende Samfund, særlig inden for Præste- og Dommerstanden. Han gik saa vidt i sit vold-

some Angreb paa Præster og Dommere, at han endog fandt, at Socialdemokraterne — der dog ellers ikke gøre det til deres Livsopgave at forsvare Dommerne og Præsterne i det nuværende Samfund — havde været for lunkne i Kampen mod Præster og Dommere, idet de i enkelte Tilfælde havde taget Præster og Dommere i Forsvar. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har læst „Socialdemokraten“ omhyggeligt igennem, og skønt jeg skal indrømme, at dette Spørgsmaal vel egentlig ikke kommer den foreliggende Sag ved, maa jeg vel have Lov til at komme med nogle Bemærkninger, da denne Sag altsaa er kommen paa Bane. Det forekommer mig ikke, at „Socialdemokraten“, som det ærede Medlem siger, har jublet af Glæde over, at denne Præst var bleven rensset for en grov Beskyldning. „Socialdemokraten“ har givet en Fremstilling af Sagen efter det foreliggende, og det, der forelaa, var, at Herredsfogeden havde faaet Ordre til at undersøge Sagen, men at han efter Undersøgelsen ikke havde fundet Anledning til at skride ind. Det er muligt, at Herredsfogeden har handlet partisk, men det vil jo senere vise sig, og skulde der komme noget frem i den Retning, vil „Socialdemokraten“ selvfølgelig med Glæde forelægge Offentligheden, hvad der i saa Henseende kommer frem. Men skulde der være en Dommer til i vort Land, der ikke er, som han burde være, kan det jo kun styrke min Opfattelse af, at der er noget raadent, ja meget raadent her i Samfundet.

For øvrigt undrer det mig, at det ærede Medlem for Storeheddinge, efter det stærke Angreb paa Præsterne, kunde stille sig saa velvilligt over for det foreliggende Lovforslag, der giver Præsterne en ganske særlig privilegeret Stilling. Ere Præsterne virkelig saaledes, som det ærede Medlem har skildret dem, som jo meget tyder paa, er der saa Grund til, at et demokratisk Folketing vedtager et Lovforslag, som giver dem en Stilling, de en Gang havde, men som det var Demokratiets fortjenstfulde Handling at skille dem ved? Forslagets Hovedformaal er formentlig at give Befolkningen Indflydelse paa Præsternes Ansættelse. Det kan være meget godt, men det forekommer mig, at hvis det, der foreslaas, bliver gennemført, vil det blive til mere Skade end Gavn. I § 2 giver man Præsten en privilegeret Stilling, idet man gør ham til Formand i Menighedsraadet. Det er stik imod den demokratiske Udvikling, som hidtil er foregaaet her i Landet. I sin Tid var Præsten født Formand i Sogne-